

været til Gavn for Sagens Behandling, som derved er blevet grundig, men jeg tror ogsaa, det har haft sin Betydning overfor den offentlige Mening, thi den offentlige Mening, der var saa overordentlig oprørt, da Forhandlingen fandt Sted i Folketinget og senere under den første Del af Behandlingen i Landstinget, er vistnok nu betydelig stilnet af. Jeg tror, Offentligheden nu er tilbøjelig til at se langt roligere paa Forholdet, end det tidligere var Tilfældet; man har faaet Øjnene op for, at denne Sag ikke blot som tidligere forudsat havde een Side, nemlig Beskyttelsen for Samfundets Medlemmer, navnlig Kvinder og Børn, mod aandssvækkede, farlige Personer, men ogsaa en anden Side, nemlig vidtgaende Indgreb i den personlige Frihed overfor de Personer, som der er Tale om at underkaste Behandling, Indgreb, som man maa være overordentlig varsom med, da alle vil være enige om, at den personlige Frihed er et af de skønneste, maaske det skønneste Retsgode, Retsordningen overhovedet giver os. Den Behandling, Udvalget nu har underkastet Lovforslaget, er gaaet ud paa at tage de to Hensyn, jeg nys nævnte, i ligelig Betragtning. Man har prøvet en Række forskellige Muligheder, og man har, som jeg før nævnte, indhentet Erklæring fra Straffelovskommissionens Medlemmer. Denne Erklæring var meget værdifuld, og den er ogsaa benyttet paa flere Punkter, men Udvalget har dog ikke i det hele kunnet samles om dette Forslag, ej heller har man kunnet samles om det Lovforslag, der blev vedtaget i det andet høje Ting, men efter en lang Række Forhandlinger er det lykkedes at samle Enighed om det Ændringsforslag, som nu i Dag foreligger for det høje Ting.

Som det allerede vil være fremgaaet af, hvad jeg har sagt, hviler Ændringsforslaget paa et Kompromis, og dette Kompromis deler Skæbne med alle andre Kompromisser, nemlig at det ikke giver en fuldkommen tilfredsstillende principiel Løsning. Hver har maattet slaa noget af, og derfor er der ikke kommet fuldstændig Enhed og Fasthed over hele Forslaget, men det er det bedste, man har kunnet naa, og jeg tror ogsaa, det vil vise sig at være praktisk brugeligt. Imidlertid har Udvalget foreslaaet at gøre Loven midlertidig, saaledes at den i alt Fald ikke rækker ud over 1927. Hvis det altsaa skulde vise sig, at der er praktiske Mangler ved Lovforslaget, vil der til den Tid, men maaske ogsaa før, være Lejlighed til at redressere disse Mangler eller gøre dem mindre.

Med Hensyn til Udvalgets Forslag skal jeg først bemærke, at vi har ladet os det

være magtpaaliggende at fremstille klart, hvad det egentlig er, det drejer sig om. Det er ikke en Foranstaltning, som sker i den paagældende sagsøgtes Interesse, men det er en Foranstaltning, som foretages i det offentlige Interesse mod ham, og saaledes, at der gøres betydelige Indgreb i hans helligste og bedste Retsgode. Derfor er det ikke naturligt, at det er Værgen, hvis Opgave det er at bistaa sin Myndling, som skal tage Initiativet til disse Foranstaltninger, Forholdet maa være et andet, og det er da foreslaaet, at det skal være offentlige Myndigheder, som optræder mod den paagældende, medens Værgen skal være paa den anden Side Skranken og alene bistaa sin Myndling paa bedste Maade overfor det offentlige.

Med Hensyn til det materielle Grundlag, der skal kræves for at iværksætte de i Lovforslaget omhandlede Foranstaltninger, er man i Udvalget kommet til det Resultat, at det ikke kan være nok, at det konstateres ved selv nok saa udmærkede Lægers Erklæringer, at en Person er aandssvækket og farlig, at han er i en saadan aandelig Tilstand, at man kan frygte for, at han vil begaa betydelige Overgreb. Saa længe det lykkes ham ved Villiens Magt at holde sine onde Lyster nede, uden at de omsættes i Handling, maa dette respekteres fra Samfundets Side. Det er en Ting af høj moralsk Værdi. Der maa altsaa kræves, at den paagældendes mangelfulde Aandstilstand giver sig Udslag i Handling, for at man kan skride ind. Men fra en Side i Udvalget er det meget stærkt fremhævet, at dette endda ikke kunde være nok. Det kunde ikke være nok, at der forelaa en Handling, fra hvilken man kunde slutte sig til en saadan Tilstand, som kræves, men det maatte kræves, at den Handling, der var foretaget, ogsaa maatte være en strafbar Handling. Det er lykkedes at samle Udvalget om dette Standpunkt, og den højtærede Minister er ogsaa gaaet med dertil, men ganske vist under betydelige Betænkkeligheder, og den højtærede Minister har for at gaa med til denne yderligere Begrænsning krævet et Korrektiv. Det er det Korrektiv, der ligger i Lovforslagets § 1, 2det Stykke. Deri staar: „Paa Personer, som forinden denne Lovs Ikrafttræden er dømt for en Sædelighedsforbrydelse, kan de i 1ste Stykke nævnte Foranstaltninger under de sammesteds givne Betingelser bringes til Anvendelse, naar Sag derom rejses, inden der er forløbet eet Aar efter Løsladelsen.“ Det vil altsaa ses, at der her er Tale om en Overgangsbestemmelse, og den gælder kun Sæde-